

Der var saa meget hos Jytte, der mindede hende om hendes to Sønner, saa forskellige de iøvrigt alle tre havde været. Som Barn havde hun mest lignet Arvid. Hun havde haft hans aabne og paa-gaaende Væsen, hans friske Lunefuldhed. Men med Aarene havde det vejragtige i hendes Sind faaet en mere skjult og snigende Karakter som hos Ebbe. Hun havde engang imellem tænkt paa, om Jytte ikke selv havde følt det og maaske til Tider været ængstet af denne Lighed med sin ulykkelige Broder. Det havde været hende paafaldende, at hun aldrig nævnede ham, ikke nogensinde havde spurgt om Grunden til hans Selvmord, og da hun engang selv vilde fortælle hende lidt derom, havde hun straks holdt begge Hænderne op for Ørene og raabt, at hun ingenting vilde høre, absolut ingenting vilde vide. Aldrig kunde hun glemme Rædselen i hendes Ansigt i det Øjeblik. Og nu var hun igen bleven mindet derom ved det haabløse Udtryk, hvormed Jytte før vaagnede. Det var det samme Udtryk, som hun saa tidt havde set i Ebbes Ansigt i hans sidste Levetid, naar han glemte, at han ikke var alene. Derfor følte hun sig ikke tryk, og det saa meget mindre som hun i Grunden ikke kunde finde det urimeligt, om Jytte var bleven lidt skuffet af sin Ven.

»Synes du, at Torben Dihmer har forandret sig